

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τότε ο δούξ, με φωνή λαχανιασμένη, και σταματώντας κάθε τόσο για να παίρνει την αναπνοή του, πρόδωσε, τόν ένα ύπερα από τόν άλλο, όλους τούς φίλους του, όλους εκείνους που τού είχαν όρκισθή πίστι, άφροσύσι, και αυτοθύσια.

Στό μεταξύ αυτό, ό Έκλαμπρότατος άνοιγε τήν πόρτα τού βτοϊλικού γραφείου κι έβινε ψιθυριστά διαταγές και οδηγίες, πότε στό λοχαγό τών σωματοφυλάκων και πότε στό αρχισαλαμπόλο τού παλατιού.

Ό βασιλεύς πάλι, άκούοντας τήν εξιστόρησι τής συνωμοσίας, ξεγνοούσε τήν ένοχή τού άδελφού του και λογάριζε με τί τρόπο θά τιμωρούσε ασυτηρότερα τούς συνωμότες.

— «Όφελουμε να εφαρμόσουμε τούς νόμους κατά γράμμα», σκεπτόταν ό Μεγαλειότατος.

Συγγίνως ό Έκλαμπρότατος, καθισμένος σ' ένα τραπέζι, έγραφε βισατικά και δέν σταμάτησε τού γράψιμό του παρά όταν κι' ό δούξ τελείωσε τήν αφήγησή του.

— Πολύ καλά! είπε ό βασιλεύς στό Γάστωνα. Πάρε τώρα συχώρεσι από τόν Έκλαμπρότατο

Ό δούξ γύρισε και κύτταξε τόν Καρδινάλιο, έλπίζοντας ότι δέν θά επέμενε, και δέν θά τόν άνάγκαζε να ταπεινωθή μέχρι τού σημείου να τού ζητήσει συχώρεσι. Άλλ' ό Καρδινάλιος, όρθιος, στριζίζοντας τό ένα του χέρι στό τραπέζι, άκίνητος, και με άυσιτηρή μεγαλοπρέπεια, περίμενε τό δούκα να μιλήση...

Έπακολούθησε μιá στιγμή τραχικής σιωπής. Κατόπιν ό δούξ, γεμάτος ντροπή και μίσος, προχώρησε ένα βήμα και, με βρυχία τήν καρδιά, ψιθύρισε:

— Έκλαμπρότατε, σάς ζητώ συννώμην!

Συνέβη τότε κάτι τί άνέλπιστο.

Ό Καρδινάλιος, άντι ν' άπαντήσει στό δούκα με λόγια, και να δώση έτσι τέλος στή θλιβερή αύτή σκηνή, άνοιξε τήν πόρτα, πήρε από τά χέρια τού αρχισαλαμπόλου ένα μεγάλο ββλίο, με άσημείο σκέπασμα — τήν Άγία Γραφή — και τό έβαλε στό τραπέζι του.

Έβγαλε ύστερα από τό λαιμό του τόν χρυσό κι' άδαμαντοκόλλητο σταυρό που φορούσε, και τόν άπόθεσε πάνω στό ββλίο του.

Ό βασιλεύς τόν κύτταξε κι' άπορούσε. Ό Γάστων όμως, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατήσει τήν όργη του, τού είπε με παράπονο:

— Έκλαμπρότατε, όταν ένας πρίγκηψ βασιλικής γενιάς ταπεινωμένοι τόσο ώστε να ζητήσει συννώμην...

Στό σημείο αυτό, ό Καρδινάλιος έπευσε να τόν διακόψη, λέγοντάς του:

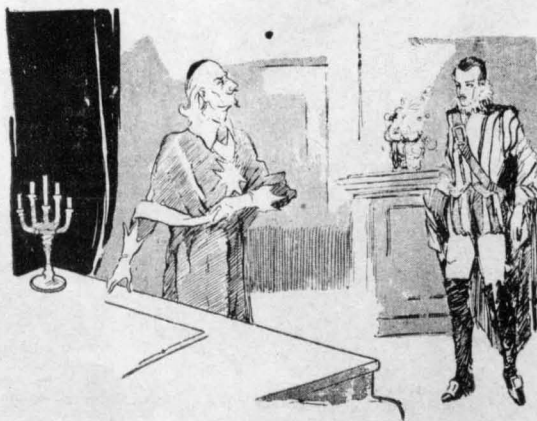
— Τότε αυτός από τόν όποιο ζητάει τή συννώμην ύψώνεται και γίνεται ίσος με τό πρίγκηπα... Κι' άποκτά τό δικαίωμα να κάνει ό,τι κι' ένας πρίγκηψ βασιλικής γενιάς... Λαμβάνει δηλαδή τά μέτρα εκείνα τά όποια θεωρεί κατάλληλα για τήν ασφάλεια τής βασιλικής οικογενείας...

Γύρισε ύστερα προς τό βασιλέα, και πρόσθεσε:

— Μεγαλειότατε!... Διέταξα τόν λοχαγό τών σωματοφυλάκων να ένεργήση άμέσως έρευνα στό μεγάλο τής δουκίσσης ντε Σεβρέζ... Καί έτοιμασα συγχρόνως τόν όρκο τόν όποιο πρέπει να δώση ό Ύψηλότετος, με τό χέρι του άπό... στό Σταυρό και στό Εδωγγέλιο... Πιστεύω πως μετά τόν όρκο αυτό θα τόν συχωρέσετε και σεις.

— Σκεφθήκατε λαμπρά, Καρδινάλιε! είπε ό βασιλεύς.

— Έστο, θα κάμω αυτό που ζητάτε, άπάντησε ό δούξ, άφου πρώτα διάβασε τόν όρκο τόν όποιο έγραψε τόση ώρα ό Έκλαμπρότατος.

Ό καρδινάλιος με άυσιτηρή μεγαλοπρέπεια περίμενε τόν δούκα να μιλήση...

— Συμμορφώσου με τίς πατρικές ύποδείξεις τού Έκλαμπρότατου, τού είπε ό βασιλεύς.

Ό Γάστων άκούμπησε τό χέρι του στό Εδωγγέλιο, κι' άρχισε να επαναλαμβάνη μηχανικώς τά λόγια που τού ύπαγόρευε ό Καρδινάλιος:

— «Όρκίζομαι τόν Σταυρό και στό Εδωγγέλιο ότι θά είμαι πιστός κι' άφοσιωμένος στό βασιλέα και στός συμβούλους του. Ότι θ' αγαπώ εκείνους τούς όποιους αγαπά ό βασιλεύς. Ότι θ' αναφέρω στό βασιλέα ή στός συμβούλους του, εούδης μόλις άκούσω ή μάθω κάτι που θ' άποτελή κίνδυνο για τή ζωή, τήν τιμή, ή τήν έξουσία τους.»

Κατόπιν αύτού ό Γάστων γύρισε στόν άδελφό του και τού είπε με σταθερή φωνή:

— Μεγαλειότατε, από τώρα και στό έξής θα είμαι καλός άδελφός, θα σάς ύπηρετώ πιστά.

Άναγάλιασε τότε ή καρδιά τού Λουδοβίκου. Γιατί ό βασιλεύς είχε καλή καρδιά. Άγαλίασε τό Γάστων και τόν φίλησε με άδουλη στοργή. Κι' ή φωνή του έτρεμε από συγκίνησι καθώς τού έδήλωνε:

— Σου τά συχωρώ όλα!... Άφου εσύ θα μ' αγαπάς ως καλός άδελφός, έγώ θα σε θεωρώ παιδί μου!...

— Και τώρα, έπευσε να προθέση ό νεαρός δούξ, άφου συχωρέσατε έμένα, φανήτε Μεγαλειότατε, έπαικτής και για τό δάσκαλό μου... Τό δύστοχο στρατάρχη νι' Ορνανό!

Πριν τού άπαντήσει, ό βασιλεύς θέλησε να συμβουλευτή τόν Καρδινάλιο, στόν όποιο έρριξε μιá έρωτηματική ματιά.

Άλλ' ό Έκλαμπρότατος δέν είχε τή συνήθεια να χαρίζετα: σε πολλούς μαζί, κι' άπάντησε με ένα άρνητικό κούνημα τού κεφαλιού του.

Ό βασιλεύς άναστήναξε και είπε:

— Όχι, Γάστων, δέν μπορώ να συγχωρήσω ένα συνωμότη. Φύγε τώρα και μήν ξεχνάς τά λόγια μου, ότι σε θεωρώ παιδί μου!

Ή φράσι αύτή περιείχε και πολιτικό νόημα, γιατί ό Λουδοβίκος ΙΓ' δέν είχε δικό του παιδί, τό όποιο να τόν διαδεχθή στό θρόνο.

Ό Γάστων χαιρέτησε με βαθειά ύπόκλιση τό βασιλέα και έστράφη προς τόν Καρδινάλιο, από τόν όποιο περίμενε ν' άκούση προτού φύγη, κανένα έισθαρυντικό λόγο. Μά ό Έκλαμπρότατος τόν κύτταξε άπαθέςτατα, χωρίς να τού μιλήη. Τόν χαιρέτησε λοιπόν κι' ό Γάστων τυπικώς, κι' έφυγε κατασυγκινημένος.

Ό Έκλαμπρότατος έμεινε πάλι μόνος με τό βασιλέα. Σκεπτόταν τώρα ότι ώφειλε να εφαρμόση τό δεύτερο μέρος τού προγράμματός του. Ό Πάτερ Ίωσήφ ήταν τής γνώμης πως ή άπειλή παραιτήσεως από μέρους του, θα τού έξασφάλιζε άπειρα δικαιώματα. Έπρεπε επομένως να έπιχειρήση τό φοβερό τόλμημα. Σκέφτηκε λίγο και είπε:

— Και τώρα, Μεγαλειότατε, σάς παρακαλώ να δεχθήτε τήν παραίτησή μου.

— Πώς!... Τι συμβαίνει; ρώτησε έκπληκτος ό βασιλεύς. Μήπως δέν μελίνατε ίκανοποιημένος από τόν, όρκο τόν όποιο έθωκε ό δούξ;

— Ό όρκος αυτός μου έξασφαλίζει πράγματι τήν πίστι και τήν άφροσύνη τού δουκός... Άλλά, Μεγαλειότατε συλλογισθήτε πόσα άλλα πράγματα παραμένουν άβέβαια... Ξέρετε ότι ύπηρετώντας ή Μεγαλειότητά σας έχμιούργησα ένα πλήθος δημιοφών... Ή παραίτησί μου θα με γλυτώση από δολοφονικές άπόπειρες... Όχι πως διαστάζω να θυσιάσω τή ζωή μου, πολεμώντας φανερά και

άνδρικά για το μεγαλείο σας... Μή είνε ταπεινωτικό για μένα και άχρηστο για σας, τό να πέσω άδόςως, θύμα ανάνδρων και συχαμερών δολοφονών... Μήν άμφίβαλλε ε πώς δποιος κι' άν με διαδεχτή στá καθήκοντά μου, θχ σάς ύπηρετη έπίσης καλά, και χωρίς μάλιστα να δυσασεστή την τάξι, τών ευγενών... Νοί, ξέρω πώς ή Γαλλία σήμερα είχε να κάνει με έξωτερ κούς έχθρούς, και πώς δέν εινε καιρός γι' άλλαγή πρωθυπουργού, άλλα...

— Άλλά, Έκλαμπρότατε, μόνο σεις μπορείτε σήμερα να κυβερνήσετε τό Κράτος! Είπε ό λιγώμυχος βασιλεύς, πού τρώμαξε από τά πονηρά λόγια του πρωθυπουργού του.

— Μεγαλειότατε! Έάν με διατάξετε να μείωω στή θέση μου, θά σάς ύπακούω, άλλα να ζεζετε ότι ούτό ίσοδυναμεί με την κατοδική μου σέ θάνατο!...

— Μν δ τι!... Όχι... Μή λέτε τέτοια λόγια... φώναζε άπελπισμένα ό βασιλεύς...

Κι' ένω ό Έκλαμπρότατος περιμενε έναγωνίως να τόν άκούση να πη κίτι τι πιό άποφασιστικό, έκείνος πήγε και κάθηκε στό τραπέζι κι' άρχισε να γράφει:

«Έκλαμπρότατε, δεχθήτε την έπιστολή μου αυτή ως θετική έκδήλωσι της φιλίας που αισθάνομαι για τις δολοφονικές απόπειρες έναντιον της ζωής σας Έκτιμώσους κόπους σας για τό μεγαλείο της πατρίδος και τη στεφύωσι του θρόνου. Σας βεβαιώνω ότι καθημερινός μου γίνεται περισσώτερο άγαπήσι. Σας έξουσιοδοτώ έπομένως, με κάθε έλευθερία δράσεως, να λάβετε όλα τά μέτρα εκείνα τά όποια φρονείτε ότι έπιβάλλονται για την ασφάλεια του Κράτους, καθώς και για την ασφάλεια της ζωής του βασιλεύς, του πρωθυπουργού του, και των σμυβούλων του. Θά με βυλιε πάντα πρόθυμο να σάς βοηθήσω σ' αυτές τις προσπάθειές σας. Ό Θεός να σάς χαριξη μακροβιότητα, για τό καλό της Γαλλίας.»

Όταν ό βασιλεύς τελείωσε τό γράμμα του αυτό, τό υπέγραψε, τό σφράγισε, και τό έδωσε στον Έκλαμπρότατο.

Αυτός τό άνοιξε, τό διάβασε, κι' άμέσως τό πρόσωπό του ζωήρεψε από γάρα. Με τό γράμμα αυτό ό Έκλαμπρότατος γινόταν πράγματι πανύσχυρος, και ίσως σχεδόν με τό βασιλέα. Έκρυψε όσοσ τη χαρά του, και κάνοντας μία υπόκλιση, ψύθισε άλλως:

— Μεγαλειότατε, ή ζωή μου σας άνήκει... Διαθέσετε την δ'ιας θέλετε!...

— Πολύ καλή, Έκλαμπρότατε!... Από τώρα και στο εξής να είστε ώστόσο προσεχτικώτερος... Διπλάσ άστε τους φρονούσας κι' ό Θεός μαζί σ' ε...

— Ναί, Μεγαλειότατε!... Με τη βοήθεια του Θεού, καθώς και με τη δική σας, σας δίνω τό λόγο μου ότι θά κατορθώσουμε σπουδαία πράγματα, και ότι ή ιστορία θά γροψη πολλά για την ένδοξη βσιλεια του Λουδοβίκου ΙΓ'!

Έφυγε κατόπιν ό Έκλαμπρότατος, και ό βασιλεύς ξεπλώθηκε στήν πολυθρόνα του...

Ήταν τόσο κουρασμένος!...

ΟΙ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ

Ή δούκισσα ντε Σεβρέζ περιμενε, στό μέγαρό της, να μάθη τό αποτέλεσμα της ένεργείας τών φίλων της.

Είχε ώστόσο προτοιμάσει τά πραγματά της, για την περίπτωση κατά την όποια ή συνωμοσία θ' άποτύχαινε.

Το άμάξι ήταν στήν αθή, έτοιμο γι' άναχώρησι. Ή ίδια είχε φορέσει σκούρα ροδχα για να μην άναγνωρίζεται εύκολα. Όταν θά έφτανε ή εύχάριστη ειδησι, ή δούκισσα θά πήγαινε πρῶτα να είδοποιήση τη βασιλίσσα, άπ' εκεί θά πήγαινε να συνατήση μερικους γνωστούς της μεγιωτινες, τους όποιους θά προσπαθούσε να παρασέρη στό κίνησι, και κατόπιν πειθ θά φερόταν σύμφωνα με την πορεία τών πραγμάτων.

Ήως να εκθρόνιζαν τό Λουδοβικό άμέσως, και να άνακήρυτταν βσιλέα τό Γάσωνα. Τότε ούθη θά θριάμβευε μέσα στο πλάτι, πού θά διαμορφωνόταν σύμφωνα με τό δικό της πρόγραμμα.

Άλλά κάνοντας όλες αυτές τις σκέψεις, είχε πάντα ως κύριο οδηγό της φαντασίας της, τό πρόσωπο του Σαλαί.

— Σ' αυτόν θά όρειλω όλα! Ή ψύθριζε ή έρωτευμένη δούκισσα. Αυτό θά συντρέψη τον Καρδινάλιο, κι' ό θριάμβος αυτό θά με κάνει δεύτερη βσιλίσσα της Γαλλίας... Κι' όπως έγω έσπρωξα τό Σαλαί σ' όλα αυτά, έτσι πάλι έγω θ' είδύθω την τύχη του Κράτους από τά παρασκήνια... Άλλωστε ό Σαλαί με άγαπά... Μά άν — ό Θεός να μην τό δώση — του σμβη κανένα άνεπανόρθωτο δυστύχημα!...

Ή δυσάρεστη αυτή σκέψις έδίωξε τό ζωηρό χρώμα άπ' τό

πρόσωπό της, στο όποιο άπλώθηκε μία θανάσιμη χλωμάδα.

Κύτταζε τό ρολόι.

— Μεσημέρι! Ήσθύρισε. Αυτή την ώρα ό λέων μου σηκώνει τ' άτσάλεια νύχια του για να ζεσκήση και να σπαράξη τό συχαμένο κτήνος!... Νοιώθω ότι έλευθερώνομαι από την άπαίσιαι θέα του... Θά κυλιέται τώρα χαμω και θά ξεψυχά...

Άκούσε τότε να σπάη τό τζάμι του παραθυρού της...

Γύρισε άπότομα και είδε πάνω στο χαλί μια πέτρα τυλιγμένη σέ χαρτί Έσπευσε γρήγορα να ξετυλίξη τό χαρτί, στο όποιο έγραφε:

«Πληροφόρησα τον Καρδινάλιο για όσα θά γινόντουσαν έναντιον του. Οι σωματοφύλακες του βασιλεύς βρισκονται στο Φλερύ. Τη στιγμή κατά την όποια θά διαβάζετε να βρη την ύπογραφή. Ό έραστής σας, άν ζή, θά είνε αιχμάλωτος του Καρδινάλιου. Κρίνεται λοιπόν πόσο πολύ σας άγαπώ, άφού κατέγραφα και σέ προδοσία άκόμη, για να έξουτώσω αυτόν που μου κλέβει την άγάπη σας!»

Ό άποστολέας δέν είχε ύπογράψει τό γράμμα του. Άλλά και ή δούκισσα δέν διαβάζε να βρη την ύπογραφή. Τά γράφομενα μαυρούσαν ότι έπρόκειτο περί του Λουβινύ.

Μόλις διάβασε αυτό τό γράμμα, ή δούκισσα μαρμάρωσε.

Τό μυαλό της σκοτίστηκε. Σκέδθηκε τον έραστή της.

— Έρρίκε, Έρρίκε!... Ήσθύρισε. Θέλω να πεθάνω μαζί σου!...

Συνήλθε όμως γρήγορα κι' έτοιμάσε εούθς τον μικρό ταξιδιωτικό της σάκκο, στον όποιο έβαλε όλα τά κοσμημάτά της, πού άποτελούσαν μία δόλοκληρη μεγάλη περιουσία. Μόνο τό δουκικό στέμμα της κόστιζε πεντακόσες χιλιάδες φράγκα!

Κατέβηκε ύστερα στήν αυλή κι' έκρυψε τό σάκκο κάτω από τά μαξιλάρια του άμαξιού. Έτρεμε από συγκίνησι...

— Άν φτάσω έγκαίρως, θά τον σώσω και θά δραπετεύσουμε μαζί, σκεπτόταν ή δούκισσα με δάκρυα στα μάτια. Άν τον συνέλωβαν, θά ζοδέψω και την τελευταία πεντάρα μου για να τον έλευθερώσω... Άν καταδικαστή, άν του κόψουν τό κεφάλι...

Μά δέν μπορούσε να προχωρήση περισσότερο στις μαυρές σκέψεις... Όφειλε να είνε ψύχραιμη, και τό κατώρθωσε με τη δύναμη την όποια δίνει στον άνθρωπο ή άγάπη.

Μπήκε σ' άμάξι της και πρόσταξε τον άμαξήλατη να βίση τ' άλογο.

— Πρέπει να φτάσω άμέσως στο Φλερύ, του έζήγησε.

Ήταν παράδοξο πώς ή γυναίκα αυτή δέν σκέφτηκε καθόλου τό Λουβινύ, ούδε καν για να τον καταραστή. Όσο για τό σύζυγό της, αυτός ήταν σα να μην ύπήρχε γι' αυτήν.

Η άμαξια προχωρούσε. Έβγαινε τώρα έξω από τό Παρίσι, τρέχοντας με δαιμονισμένη ταχύτητα...

Την ίδια αυτή ώρα, ό δούξ του Σαλαί έρχόταν στο Παρίσι από άλλο δρόμο. Βίαζε κι' αυτός τό άλόγο του, όσο σκεπτόταν την ώρα και λατρευτή του δούκισσα.

— Νά τη σώσω πρῶτα! Ήταν ή μόνη σκέψη του Σαλαί. Νά τη σώσω, κι' ύστερα θά φροντίσω για τον έαυτό μου.

Έτσι οι δυό έρασταί χωρίζοντουσαν ίσως την πάντα!, ένω μοιραίως ό καθένας τους έτρεχε προς αντίθετη κατεύθυνσι!...

Θά είνε περῶσι μια ώρα άπ' όπου ή δούκισσα έφυγε άπ' τό Παρίσι, όταν ένας

Ιππέας, με στολή του όκου τών Βανδών, έφτασε καλατζίζοντας στο μέγαρο τών Σεβρέζ.

— Έχω να δώσω ένα σπουδαίο γράμμα στη δούκισσα, είπε στο θυρωρό. Είνε ζήτημα ζωής ή θανάτου!... Πρέπει να τη δώ άμέσως.

Άλλ' όταν ό άνθρωπος τών Βανδών άκουσε ότι ή δούκισσα είχε φύγει προς άγνωστο διεύθυνσι, βρέθηκε σέ άμηχανία. Δέν ήξερε τι να κάνει...

Έφτασε τότε και δεύτερος Ιππέας, καταιδρωμένος, κατασκονισμένος έλεινός.

— Είδοποιήση την κυρία ότι με στέλνει ή δούκισσα. Άν ναίς, είπε κι' αυτός στο θυρωρό. Πές της μόνο αυτό πού σου λέω, και θά καταλάβη... Δέν είνε μέσα!... Καλά, θά καθήσω να την περιμενω ώστόσο έρημη... Φέρε μου να πω κάτι, γιατί θά σκάσω από τη δίψα μου!...

— Πώς σέ λένε; τον ρώτησε ό θυρωρός.

— Είμαι ό Πρασινάδας!... Στην ύπηρεσία του κυρίου κόμητος ντε Μπλουί!

Και χαμογελώντας όσο μπορούσε πιό χαριτωμένα, έπανάλεγε στο θυρωρό, ότι έπρεπε να πηχ κάτι. (Άκολουθεί)

Έγω θά διευθύνω την τύχη του κράτους από τά παρασκήνια... μονολογούσε ή δούκισσα ντε Σεβρέζ.